

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2014. gada 26. novembrī*

Prasība atcelt tiesību aktu — Lēmums 2012/19/ES — Juridiskais pamats — LESD 43. panta 2. un 3. punkts — Divpusējs nolīgums par pieļaujamās nozvejas pārpalikuma izmantošanas atļaušanu — Trešās ieinteresētās valsts izvēle, kurai Savienība ļauj izmantot bioloģiskos resursus — Ekskluzīva ekonomiskā zona — Politisks lēmums — Zvejas iespēju noteikšana

Apvienotās lietas C-103/12 un C-165/12

par prasību atcelt tiesību aktu atbilstoši LESD 263. pantam, ko attiecīgi 2012. gada 24. februārī un 3. aprīlī cēla

Eiropas Parlaments, ko pārstāv *L. G. Knudsen*, kā arī *I. Liukkonen* un *I. Díez Parra*, pārstāvji (C-103/12),

Eiropas Komisija, ko pārstāv *A. Bouquet* un *E. Paasivirta*, pārstāvji, kuru dzīvesvieta ir Luksemburgā (C-165/12),

prasītāji,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv *A. Westerhof Löfflerová* un *A. de Gregorio Merino*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Čehijas Republika, ko pārstāv *M. Smolek*, *E. Ruffer* un *D. Hadroušek*, pārstāvji,

Spānijas Karaliste, ko pārstāv *N. Díaz Abad*, pārstāve,

Francijas Republika, ko pārstāv *G. de Bergues* un *D. Colas*, kā arī *N. Rouam*, pārstāvji,

Polijas Republika, ko pārstāv *B. Majczyna* un *M. Szpunar*, pārstāvji,

personas, kas iestājušās lietā.

* Tiesvedības valoda – franču.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], priekšsēdētāja vietnieks K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], palātu priekšsēdētāji R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], M. Ilešičs [*M. Ilešič*], L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], tiesneši A. Ross [*A. Rosas*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*] (referents), K. Toadere [*C. Toader*], K. G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*] un Ž. L da Krušs Vilasa [*J. L. da Cruz Vilaça*],

ģenerālvokāte E. Šarpstone [*E. Sharpston*],

sekretārs V. Turē [*V. Tournès*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2013. gada 19. novembra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerālvokātes secinājumus 2014. gada 15. maija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Ar savām prasībām Eiropas Parlaments un Eiropas Komisija prasa atcelt Padomes 2011. gada 16. decembra Lēmumu 2012/19/ES par to, lai Eiropas Savienības vārdā apstiprinātu Deklarāciju par to, ka zvejas kuģiem, kuri kuģo ar Venecuēlas Bolīvāra Republikas karogu, piešķir zvejas iespējas ES ūdeņos Francijas Gviānas piekrastes ekskluzīvajā ekonomiskajā zonā (OV 2012, L 6, 8. lpp.; turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”).

Atbilstošās tiesību normas

Starptautiskās tiesības

- 2 Apvienoto Nāciju Organizācijas Jūras tiesību konvencija, kas parakstīta 1982. gada 10. decembrī Montegobejā (turpmāk tekstā – “Montegobejas konvencija”), stājās spēkā 1994. gada 16. novembrī. Eiropas Kopienas vārdā Konvencija tika apstiprināta ar Padomes 1998. gada 23. marta Lēmumu 98/392/EK (OV L 179, 1. lpp.).

- 3 Venecuēlas Bolīvāra Republika nav minētās konvencijas līgumslēdzēja puse.

- 4 Montegobejas konvencijas 55.–75. pants ir ietverti tās V nodaļā “Ekskluzīvā ekonomiskā zona”.

- 5 Minētās konvencijas 55. pantā ir paredzēts:

“Ekskluzīvā ekonomiskā zona ir rajons, kas atrodas aiz teritoriālajiem ūdeņiem un ir pieguļošs tiem, tās tiesisko režīmu nosaka šī daļa, saskaņā ar kuru piekrastes valsts tiesības un jurisdikciju, kā arī citu valstu tiesības un brīvības regulē šīs Konvencijas noteikumi.”

- 6 Saskaņā ar šīs konvencijas 56. panta 1. punktu:

“Piekrastes valstij ekskluzīvajā ekonomiskajā zonā ir:

- a) suverēnas tiesības izpētīt, iegūt un saglabāt dzīvus un nedzīvus dabas resursus gan jūrā, jūras dibenā, gan arī tās dzīlēs, [..]

[..].”

7 Montegobejas konvencijas 61. panta 1. punktā ir noteikts, ka “piekrastes valsts nosaka dzīvo resursu nozvejas limitus savā ekskluzīvajā ekonomiskajā zonā”.

8 Minētās konvencijas 62. panta “Dzīvo resursu izmantošana” 1.–4. punktā ir paredzēts:

“1. Piekrastes valsts veicina dzīvo resursu optimālas izmantošanas mērķi ekskluzīvajā ekonomiskajā zonā, neierobežojot 61. pantā minētos pasākumus.

2. Piekrastes valsts nosaka savas iespējas izķert dzīvo resursu limitu ekskluzīvajā ekonomiskajā zonā. Ja piekrastes valsts nespēj izķert visu pieļaujamo limitu, tad tā saskaņā ar vienošanos un atbilstoši 4. punktā minētajiem noteikumiem, nosacījumiem un normatīvajiem aktiem piešķir citām valstīm noteiktus nozvejas limitus, kas palikuši pāri no pieļaujamā nozvejas limita, ņemot vērā 69. un 70. panta noteikumus, it sevišķi attiecībā uz tajos minētajām jaunattīstības valstīm.

3. Piekrastes valsts, ļaujot izmantot savu ekskluzīvo ekonomisko zonu citām valstīm saskaņā ar šo pantu, ņem vērā visus attiecīgos faktorus, tostarp attiecīgā rajona dzīvo resursu nozīmi piekrastes valsts ekonomikā un citas nacionālās intereses, 69. un 70. panta noteikumus, subreģiona vai reģiona jaunattīstības valstu vajadzības attiecībā uz pāri palikušo limitu nozveju, kā arī nepieciešamību līdz minimumam samazināt to valstu ekonomisko dislokāciju, kuru pilsoņi parasti ir nodarbojušies ar zvejniecību šajā zonā vai kuras ir devušas nozīmīgu ieguldījumu resursu izpētē un apzināšanā.

4. Citu valstu pilsoņi, kas nodarbojas ar zvejniecību ekskluzīvajās ekonomiskajās zonās, ievēro saglabāšanas pasākumus, kā arī citus noteikumus un nosacījumus, kurus noteikusi piekrastes valsts savos normatīvajos aktos. Šie normatīvie akti nedrīkst būt pretrunā ar Konvenciju [..].”

Savienības tiesības

9 Padomes 2008. gada 29. septembra Regulas (EK) Nr. 1006/2008 par atļaujām, kuras Kopienas zvejas kuģiem izdod zvejas darbību veikšanai ārpus Kopienas ūdeņiem, un par trešo valstu kuģu piekļuvi Kopienas ūdeņiem un ar ko groza Regulas (EEK) Nr. 2847/93 un (EK) Nr. 1627/94 un atceļ Regulu (EK) Nr. 3317/94 (OV L 286, 33. lpp.), 18. panta 1. punkta a) apakšpunktā ir paredzēts, ka “trešo valstu kuģi ir tiesīgi iesaistīties zvejas darbībās [Eiropas Savienības] ūdeņos, ja tiem [..] ir izdota zvejas atļauja [..].”

10 Šīs regulas 21. panta a) punktā ir paredzēts, ka “Komisija izdod zvejas atļauju tikai tiem trešo valstu zvejas kuģiem, [..] kuri saskaņā ar attiecīgo nolīgumu ir tiesīgi saņemt zvejas atļauju un – attiecīgā gadījumā – ir iekļauti paziņotajā to kuģu sarakstā, kuri veic zvejas darbības saskaņā ar minēto nolīgumu”.

11 Saskaņā ar minētās regulas 22. panta noteikumiem:

“Trešo valstu kuģi, kuriem zvejas atļauja izdota saskaņā ar šo nodaļu, atbilst [kopējās zivsaimniecības politikas] noteikumiem par saglabāšanas un kontroles pasākumiem un citiem noteikumiem, ar ko zvejas zonā, kurā šie trešo valstu kuģi darbojas, reglamentē [Savienības] zvejas kuģu zvejas darbību, un arī attiecīgajā nolīgumā paredzētajiem noteikumiem.”

12 Eiropas Savienības Padome katru gadu ar noteikumiem par kopējo pieļaujamo nozveju un zvejas kvotām nosaka Savienības ūdeņos pieejamās zvejas iespējas un tās kuģu zvejas iespējas ūdeņos, kas nav Savienības ūdeņi.

- 13 Viens no šiem noteikumiem ir Padomes 2012. gada 17. janvāra Regula (ES) Nr. 44/2012, ar ko 2012. gadam nosaka ES ūdeņos pieejamās zvejas iespējas un ES kuģu zvejas iespējas ūdeņos, kas nav ES ūdeņi, no konkrētiem zivju krājumiem un zivju krājumu grupām, kuras ir starptautisku sarunu vai nolīgumu priekšmets (OV L 25, 55. lpp.).
- 14 Šīs regulas 36. panta 1. punktā ir noteikts, ka “maksimālais zvejas atļauju skaits trešo valstu kuģiem, kuri zvejo [Savienības] ūdeņos, ir noteikts VIII pielikumā”.
- 15 Attiecībā uz to, kas saistās ar Gviānas (Francija; turpmāk tekstā – “Gviāna”) aizjūras departamenta ūdeņiem, šajā pielikumā ir noteikts, ka zvejas atļauju skaits kuģiem, kas peld ar Venecuēlas karogu, ir 45 atļaujas. Zemsvītras piezīmē attiecībā uz Venecuēlas Bolīvāra Republiku minētā pielikuma beigās turklāt ir precizēts, ka, “lai izsniegtu minētās zvejas atļaujas, ir jāiesniedz apliecinājums, ka starp kuģa īpašnieku, kas iesniedzis zvejas atļaujas pieteikumu, un apstrādes uzņēmumu, kas atrodas [Gviānā], ir noslēgts spēkā esošs līgums, kurā noteiktas saistības vismaz 75 % no lutjānzivju nozvejas no attiecīgā kuģa izkraut minētajā departamentā, lai tās varētu pārstrādāt šā uzņēmuma ražotnē. [..]”

Tiesvedības priekšvēsture

- 16 1977. gada 30. septembrī Padome pieņēma Regulu (EEK) Nr. 2159/77, ar kuru groza Regulu (EEK) Nr. 1014/77, kurā paredzēti noteikti pagaidu pasākumi attiecībā uz zvejas resursu saglabāšanu un pārvaldību, kas piemērojami kuģiem, kas peld ar konkrētu trešo valstu karogu 200 jūdžu zonā, kas atrodas Francijas Gviānas piekrastes teritorijā (OV L 250, 15. lpp.). Ar šo regulu Padome ir atļāvusi kuģiem, kas peld ar Venecuēlas karogu, zvejojot ekskluzīvajā ekonomiskajā zonā Gviānas piekrastes teritorijā (turpmāk tekstā – “Gviānas ekskluzīvā ekonomiskā zona”).
- 17 Šī atļauja regulāri tika atjaunota ar noteikumiem par kopējo pieļaujamo nozveju un zvejas kvotām, kas piešķir minētās zvejas iespējas neatkarīgi no tā, ka ar Venecuēlas Bolīvāra Republiku nebija noslēgts neviens starptautisks nolīgums zivsaimniecības nozarē.
- 18 Komisija uzskata, ka šī situācija ietverot juridiskās nepilnības un ka tā, ņemot vērā Regulas Nr. 1006/2008 21. panta a) punktu, ietver šķērsli zvejas atļauju izsniegšanai kuģiem, kas peld ar Venecuēlas karogu, attiecībā uz ekskluzīvo ekonomisko zonu Gviānas piekrastes teritorijā. Tāpēc tā 2011. gada 7. janvārī pieņēma priekšlikumu Padomes lēmumam par to kuģu piekļuvi Francijas Gviānas departamenta piekrastes ekskluzīvajai ekonomiskajai zonai, kuri peld ar Venecuēlas Bolīvāra Republikas karogu (COM(2010) 807). Ar šo priekšlikumu tika paredzēts izveidot starptautisko tiesību juridisko pamatu minēto kuģu darbībai šajā zonā. Komisija piedāvāja pieņemt minēto lēmumu, pamatojoties uz LESD 43. panta 2. punktu, kopā ar LESD 218. panta 6. punkta a) apakšpunkta v) punktu.
- 19 Pēc minētā priekšlikuma izskatīšanas Padome nolēma grozīt pieņemamā lēmuma juridisko pamatu, balstot to uz LESD 43. panta 3. punktu kopā ar LESD 218. panta 6. punkta b) apakšpunktu.
- 20 Saskaņā ar pēdējām minētajām normām Padome lūdza Parlamenta atzinumu.
- 21 Apstrīdot minētā juridiskā pamata izvēli, Parlaments ieteica Padomei to mainīt un iesniegt jaunu priekšlikumu, kas būtu balstīts uz Komisijas sākotnēji iesniegto priekšlikumu.
- 22 Padome atteicās grozīt pieņemamā lēmuma juridisko pamatu un ar 2011. gada 28. oktobra un 1. decembra vēstulēm iesniedza Parlamentam divus steidzamas izskatīšanas lūgumus. Parlaments noraidīja šos lūgumus attiecīgi 2011. gada 15. novembrī un 13. decembrī. Katrā reizē tas norādīja, ka tas neiebilst pret šo lēmumu pēc būtības, bet uzskata, ka tā juridiskais pamats nav pareizs.

- 23 2011. gada 16. decembrī Padome, nesagaidot Parlamenta nostāju, pieņēma apstrīdēto lēmumu, un darīja to, balstoties uz LESD 43. panta 3. punktu un LESD 218. panta 6. punkta b) apakšpunktu.
- 24 Apstrīdētā lēmuma 1. pantā ir noteikts:
- “Eiropas Savienības vārdā tiek apstiprināta Venecuēlas Bolīvāra Republikai adresēta deklarācija par to, ka zvejas kuģiem, kuri kuģo ar Venecuēlas Bolīvāra Republikas karogu, piešķir zvejas iespējas Eiropas Savienības ūdeņos [Gviānas] piekrastes ekskluzīvajā ekonomiskajā zonā (turpmāk tekstā – “strīdīgā deklarācija”).”
- 25 Šī deklarācija, kas tika pievienota minētajam lēmumam, ir šāda:
1. Eiropas Savienība izdod zvejas atļaujas ierobežotam skaitam zvejas kuģu, kas kuģo ar Venecuēlas Bolīvāra Republikas karogu, atļaujot zvejot [Gviānas] piekrastes ekskluzīvās ekonomiskās zonas daļā, kas atrodas vairāk nekā 12 jūras jūdzes no bāzes līnijām, saskaņā ar šajā deklarācijā izklāstītajiem nosacījumiem.
 2. Saskaņā ar [Regulas Nr. 1006/2008] 22. pantu atļauju saņēmušie zvejas kuģi, kas ir ar Venecuēlas Bolīvāra Republikas karogu un zvejo 1. punktā noteiktajā zonā, ievēro spēkā esošos Eiropas Savienības tiesību aktus attiecībā uz zivju resursu saglabāšanu un pārvaldību un Eiropas Savienības normas un noteikumus par zvejas darbību šajā zonā.
 3. Atļauju saņēmušie zvejas kuģi, kas kuģo ar Venecuēlas Bolīvāra Republikas karogu, ievēro attiecīgās Eiropas Savienības normas vai noteikumus, kuros arī norādītas zivju mērķsugas, atļauju saņēmušo zvejas kuģu maksimālais skaits un [Gviānas] ostās izkraujamais nozvejas proporcionālais apjoms.
 4. Neskarot tiesības atsaukt zvejas atļaujas, kas piešķirtas individuāliem zvejas kuģiem, kuri kuģo ar Venecuēlas Bolīvāra Republikas karogu, ja tie nepilda attiecīgās Eiropas Savienības normas un noteikumus, Eiropas Savienība ar vienpusēju deklarāciju var jebkurā laikā atcelt konkrēto apņemšanos piešķirt zvejas iespējas, kura izteikta šajā deklarācijā.”
- 26 2011. gada 16. decembrī Padome paziņoja par strīdīgo deklarāciju Venecuēlas Bolīvāra Republikai, kas tajā pašā dienā apstiprināja tās saņemšanu.
- 27 2012. gada 17. janvārī Padome pieņēma Regulu Nr. 44/2012, kuras juridiskais pamats ir LESD 43. panta 3. punkts.
- 28 Ar 2012. gada 30. janvāra notu Venecuēlas Bolīvāra Republika pieprasīja no Padomes papildu informāciju par to, vai Parlamenta nodoms vērsties Tiesā, apšaubot apstrīdētā lēmuma spēkā esamību, var ietekmēt to zvejas kuģu darbību, kuri peld ar Venecuēlas Bolīvāra Republikas karogu Gviānas piekrastes ekskluzīvajā ekonomiskajā zonā.
- 29 2012. gada 20. martā minētā valsts ar atbildīgo Francijas iestāžu starpniecību nodeva Komisijai lūgumus piešķirt zvejas atļaujas kuģiem, kas minētajā zonā peld ar Venecuēlas Bolīvāra Republikas karogu, kuriem tika pievienoti ar Gviānā esošiem apstrādes uzņēmumiem noslēgtie līgumi.
- 30 2012. gada 26. martā Komisija pieņēma Lēmumu C(2012) 2162, ar kuru tā atļāva 38 zvejas kuģiem, kuri peld ar Venecuēlas karogu un kuri uzskaitīti tā pielikumā, zvejot Gviānas piekrastes ekskluzīvajā ekonomiskajā zonā. Saskaņā ar tā 2. pantu šis lēmums tika paziņots Venecuēlas Bolīvāra Republikai kā karoga valstij un Francijas Republikai kā minētās zonas piekrastes valstij.
- 31 2012. gada 24. februārī un 3. aprīlī attiecīgi Parlaments un Komisija iesniedza izskatāmās prasības.

- 32 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2012. gada 2. maija rīkojumu lietas C-103/12 un C-165/12 rakstveida un mutvārdu procesā un galīgā sprieduma pasludināšanai tika apvienotas.
- 33 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2012. gada 29. augusta rīkojumu Čehijas Republikai, Spānijas Karalistei, Francijas Republikai un Polijas Republikai tika atļauts iestāties lietā Eiropas Savienības Padomes pamatu atbalstam.

Par prasībām

- 34 Lietā C-103/12 Parlaments balstās uz diviem pamatiem. Ar pirmo pamatu tas apgalvo, ka apstrīdētais lēmums ir balstīts uz kļūdainu juridisko pamatu. Ar savu otro pamatu tas pakārtoti apgalvo, ka šis lēmums ticis pieņemts, balstoties uz kļūdainu procesuālo normu.
- 35 Lietā C-165/12 Komisija izvirza trīs pamatus, pirmais no tiem ir sadalīts trīs daļās. Pirmā pamata pirmajā un otrajā daļā tā norāda, ka apstrīdētā lēmuma juridiskais pamats ir kļūdainš. Saskaņā ar pirmo daļu Padome esot pieļāvusi kļūdu, strīdīgo deklarāciju pielīdzinot ārējai darbībai, nosakot zvejas iespējas. Saskaņā ar otro daļu pēdējā minētā esot pieļāvusi kļūdu, uzskatot, ka kopējās zivsaimniecības politikas attiecināšana uz kuģiem, kas peld ar Venecuēlas karogu, izriet no minētās ārējās darbības, nosakot zvejas iespējas. Ar sava pirmā pamata trešo daļu Komisija norāda, ka minētais lēmums nav atbilstoši pamatots. Ar savu otro pamatu tā apgalvo, ka Padome nav ievērojusi Parlamenta institucionālās prerogātas. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka ir sagrozīts 2011. gada 7. janvāra lēmuma priekšlikums.

Lietas dalībnieku apsvērumi

- 36 Pirmajā Parlamenta izvirzītajā pamatā un Komisijas pirmā pamata pirmajā un otrajā daļā šis iestādes apgalvo, ka Padome ir pieļāvusi kļūdu, pieņemot apstrīdēto lēmumu, balstoties uz LESD 43. panta 3. punktu un LESD 218. panta 6. punkta b) apakšpunktu, nevis balstoties uz LESD 43. panta 2. punktu kopā ar LESD 218. panta 6. punkta a) apakšpunkta v) punktu.
- 37 Parlaments un Komisija norāda, pirmkārt, ka LESD 43. panta 3. punkts ietver izņēmumu no LESD 43. panta 2. punktā paredzētā vispārējā juridiskā pamata, tādējādi šis 3. punkts kā jebkurš izņēmums no tiesību normas ir jāinterpretē šauri, ņemot vērā tā piemērošanas jomu. Tādējādi tikai tādas pasākumus, ar ko skaidri paredz konkrētu zvejošanas iespēju noteikšanu un piešķiršanu, varot pieņemt, pamatojoties uz minēto 3. punktu. Šīs zvejošanas iespējas noteikti esot kvantitatīvas zvejas tiesības. Tādējādi tiesību akts esot jāpieņem, pamatojoties uz LESD 43. panta 2. punktu, jo tā mērķis drīzāk attiecoties uz kopējo zivsaimniecības politiku, nevis uz vienkāršu zvejas iespēju piešķiršanu, ņemot vērā kvantitātes un ģeogrāfiskos nosacījumus.
- 38 Tā tas esot apstrīdētā lēmuma un strīdīgās deklarācijas gadījumā. Tādējādi ar pēdējo minēto Savienība apņēmoties piešķirt zvejas atļaujas ar Venecuēlas karogu peldošiem kuģiem, vienlaicīgi attiecīgajiem operatoriem liekot ievērot Savienības pieņemtās tiesību normas zvejas resursu saglabāšanas jomā un liekot tiem izkraut daļu nozvejas Gviānā. Ar šādiem pieejas noteikumiem tādējādi esot paredzēts nodrošināt kopējās zivsaimniecības politikas mērķu īstenošanu tā, ka minētā lēmuma mērķis un saturs tiktu saistīti ar šīs politikas mērķiem, kas būtu vairāk nekā tikai zvejas iespēju noteikšana un piešķiršana LESD 43. panta 3. punkta izpratnē.
- 39 Otrkārt, Parlaments un Komisija uzskata, ka ir jānošķir piekļuve ūdeņiem zvejas nolūkos un piekļuve zvejas resursiem konkrētu zvejas iespēju noteikšanas šajos ūdeņos izpratnē (turpmāk tekstā attiecīgi – “piekļuve ūdeņiem” un “piekļuve resursiem”). Ja Savienība kopējās zivsaimniecības politikas ietvaros vēlas piekļuvi šiem ūdeņiem un tajos esošajiem resursiem sniegt trešo valstu operatoriem, tiktu ieviests regulējums, kurš sastāv no divām daļām. Pirmajā reizē trešās valsts piekļuve tiktu nodrošināta ar

starptautisku nolīgumu atbilstoši LESD 218. panta 6. punkta a) apakšpunkta v) punktā paredzētajai procedūrai. Otrajā reizē zvejas iespēju piešķiršanu veiktu Padome saskaņā ar LESD 43. panta 3. punktu.

- 40 Izskatāmajā gadījumā strīdīgā deklarācija ir jāuzskata par tādu, kas attiecas uz pirmo daļu, jo ar to Savienība piešķir piekļuvi ūdeņiem, bet nepiešķir konkrētas zvejas iespējas ar Venecuēlas karogu peldošiem kuģiem. Pēdējās minētās tika noteiktas pēc šīs deklarācijas pieņemšanas, jo Padome attiecībā uz 2012. gadu tās noteica ar Regulu Nr. 44/2012.
- 41 Padome, ko atbalsta Čehijas Republika, Spānijas Karaliste, Francijas Republika un Polijas Republika, norāda, ka apstrīdētais lēmums ir pareizi balstīts uz LESD 43. panta 3. punktu kopā ar LESD 218. panta 6. punkta b) apakšpunktu.
- 42 Minētā iestāde, kā arī iepriekš minētās dalībvalstis, pirmkārt, uzskata, ka dalījums starp piekļuvi ūdeņiem un piekļuvi resursiem ir mākslīgs. Tādējādi ar strīdīgo deklarāciju faktiski nevarot piešķirt piekļuvi Savienības ūdeņiem, vienlaicīgi nepiešķirot piekļuvi resursiem.
- 43 Otrkārt, jēdziens “zvejas iespējas” LESD 43. panta 3. punkta izpratnē ietverot arī zvejas atļaujas. Tomēr apstrīdētā lēmuma vienkārša interpretācija parādot, ka tas attiecas uz zvejas atļauju piešķiršanu. Tādējādi strīdīgās deklarācijas mērķis un saturs ietverot zvejas iespēju piešķiršanu ar Venecuēlas karogu peldošiem kuģiem, nevis piekļuves piešķiršanu Savienības ūdeņiem.
- 44 Treškārt, LESD 43. panta 3. punkta piemērošanas joma ļaujot pieņemt pasākumus, kas neietver tikai konkrēta skaita zvejas iespēju noteikšanu. Šāda interpretācija atbilstot gan minētā lēmuma burtam, gan garam, jo ar to Padomei tiekot piešķirta atļauja veikt visus pasākumus, kas “saistīti” ar zvejas iespēju noteikšanu un piešķiršanu.
- 45 Konkrētajā gadījumā, lai gan ar pašu apstrīdēto lēmumu šīs iespējas netiek skaitliski noteiktas, tas esot uzskatāms par šādu pasākumu. Tas radot starptautisku priekšrakstu zvejas iespēju noteikšanai un piešķiršanai Savienības iekšējo noteikumu līmenī, jo ar šo lēmumu Savienība norādot Venecuēlas Bolīvāra Republikai, ka tā joprojām ir gatava piešķirt zvejas iespējas ar Venecuēlas karogu peldošiem kuģiem.
- 46 Ceturtkārt, apstrīdētā lēmuma saturs nepārsniedzot LESD 43. panta 3. punkta piemērošanas jomu. Tādējādi ar strīdīgās deklarācijas 2. un 3. punktu esot paredzēts tikai atgādināt jau esošus noteikumus, kuriem esot jāatbilst Sabiedrības ūdeņos esošiem trešo valstu kuģiem. Šie abi noteikumi esot deklaratīvi, ciktāl tie šiem kuģiem neradot ne jaunas tiesības, ne pienākumus. Tāpat tiesības atņemt minētajiem kuģiem piešķirtās zvejas atļaujas, kas precizētas šīs deklarācijas 4. punktā, esot pasākums, kas attiecas uz zvejas iespēju noteikšanu un piešķiršanu.

Tiesas vērtējums

- 47 Parlamenta pirmajā prasības pamatā un Komisijas pirmā pamata pirmajā un otrajā daļā šīs iestādes norāda, ka Padome ir izvēlējusies kļūdainu juridisko pamatu, balstot apstrīdēto lēmumu uz LESD 43. panta 3. punktu kopā ar LESD 218. panta 6. punkta b) apakšpunktu, nevis uz LESD 43. panta 2. punktu kopā ar 218. panta 6. punkta a) apakšpunkta v) punktu.
- 48 Runājot par LESD 43. panta formulējumu, pirmkārt, no tā 2. punkta izriet, ka atbildīgās Savienības iestādes saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru pieņem noteikumus, kas vajadzīgi kopējās lauksaimniecības politikas un kopējās zivsaimniecības politikas mērķu sasniegšanai.

- 49 Otrkārt, no LESD 43. panta 3. punkta, lasot to kopā ar šī panta 2. punktu, izriet, ka it īpaši pasākumi, kas attiecas uz zvejas iespēju noteikšanu un piešķiršanu, paši par sevi netiek uzskatīti par tādiem, kas ietilptu to noteikumu kategorijā, kuri ir nepieciešami kopējās zivsaimniecības politikas īstenošanā šī paša 2. punkta izpratnē, un uz tiem neattiecas minētā likumdošanas procedūra.
- 50 Lai pieņemtu LESD 43. panta 2. punktā paredzētos noteikumus, ir obligāti jāveic izvērtēšana attiecībā uz to, vai šie noteikumi ir “nepieciešami”, lai varētu sasniegt LES regulēto kopējo politiku mērķus tā, ka tie ietver politisku lēmumu, kura pieņemšana ir jāatstāj Savienības likumdevēja ziņā. Turpretī to pasākumu pieņemšanai, kas attiecas uz zvejas iespēju noteikšanu un piešķiršanu saskaņā ar LESD 43. panta 3. punktu, nav nepieciešams šāds izvērtējums, jo šādiem pasākumiem ir galvenokārt tehnisks raksturs un tos ir paredzēts pieņemt, lai īstenotu noteikumus, kas pieņemti, pamatojoties uz šī paša panta 2. punktu.
- 51 Vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru Savienības tiesību akta juridiskā pamata izvēlei ir jābalstās uz objektīviem elementiem, kurus Tiesa var pārbaudīt, tostarp it īpaši uz šā tiesību akta mērķi un saturu (spriedumi Parlaments/Padome, C-130/10, EU:C:2012:472, 42. punkts, un Apvienotā Karaliste/Padome, C-431/11, EU:C:2013:589, 44. punkts).
- 52 Izskatāmajā gadījumā apstrīdētā lēmuma vienīgais mērķis ir apstiprināt strīdīgo deklarāciju. Šādos apstākļos ir jāizskata šī lēmuma juridiskais pamats, ņemot vērā izskatāmās deklarācijas mērķi un saturu.
- 53 Attiecībā uz strīdīgo deklarāciju Savienība šīs deklarācijas 1. punktā ir norādījusi Venecuēlas Bolīvāra Republikai, ka tā piešķiršot zvejas atļaujas Gviānas ekskluzīvajā ekonomiskajā zonā noteiktam skaitam zvejas kuģu, kas peld ar Venecuēlas karogu.
- 54 Šīs pašas deklarācijas 2. un 3. punktā Savienība paredz, ka šīs atļaujas drīkst izdot ar nosacījumu, ka zvejas kuģi, kas peld ar Venecuēlas karogu un drīkst zvejot minētajā zonā, ievēro Savienības kopējās zivsaimniecības politikas tiesību normas attiecībā uz saglabāšanas un pārvaldības pasākumiem, kā arī citus Savienības noteikumus par zvejas darbību šajā zonā.
- 55 Runājot par strīdīgās deklarācijas mērķi, ir jāņem vērā konteksts, kas noteikts ar Montegobejas konvenciju, ar ko nosaka starptautisko ekskluzīvās ekonomiskās zonas režīmu. Šī konvencija, kas ir saistoša Savienībai, ietver politiskās izvēles, ko Savienība ir veikusi minētajā zonā, tajā ir īpaši noteikti juridiskie instrumenti un formas, kas ir tās rīcībā, īstenojot šīs izvēles.
- 56 No Montegobejas konvencijas 55. panta izriet, ka ekskluzīvajai ekonomiskajai zonai ir piemērojams konkrēts režīms, saskaņā ar kuru piekrastes valsts tiesības un jurisdikciju, kā arī citu valstu tiesības un brīvības regulē šīs konvencijas attiecīgie noteikumi.
- 57 Saskaņā ar Montegobejas konvencijas 56. panta 1. punkta a) apakšpunktu piekrastes valstij ekskluzīvajā ekonomiskajā zonā ir suverēnas tiesības izmantot bioloģiskos resursus. Ja šo resursu izmantošanas spēja ir mazāka par pieļaujamo nozvejas limitu, tad tā saskaņā ar šīs konvencijas 62. panta 2. punktu atļauj citām valstīm izmantot pārpalikumu no šī limita.
- 58 Īstenojot šo pienākumu, piekrastes valstij ir zināma rīcības brīvība. No vienas puses, tā var, ievērojot Montegobejas konvencijas 62. panta 3. punktu, izvēlēties valstis, kurām tā atļauj izmantot minēto pārpalikumu. No otras puses, piekrastes valsts ņem vērā atsevišķus faktorus, proti, attiecīgās zonas bioloģisko resursu nozīmi tās ekonomikā un citas nacionālās intereses, attiecīgā reģiona jaunattīstības valstu vajadzības un nepieciešamību līdz minimumam samazināt to valstu ekonomiskās grūtības, kuru pilsoņi parasti ir nodarbojušies ar zvejniecību šajā zonā vai kuras ir devušas nozīmīgu ieguldījumu resursu izpētē un apzināšanā.

- 59 Turklāt Montegobejas konvencijas 62. panta 2. punktā ir noteikts, ka piekrastes valstij ir jāatļauj izmantot pieļaujamā izķeršanas limita pārpalikumu, “izmantojot nolīgumus vai citas vienošanās”. Tādējādi attiecīgajai piekrastes valstij ir jāvienojas ar ieinteresētajām valstīm. Attiecības starp piekrastes valsti un pārējām valstīm ataino to abpusējās tiesības un pienākumus, kas minēti šī sprieduma 57. punktā, tādējādi piekrastes valsts nevar vienpusēji piemērot savus noteikumus.
- 60 Īpašā piekrastes valsts atbildība par bioloģisko resursu izmantošanu ekskluzīvajā ekonomiskajā zonā ietver to, ka parasti tai pašai ir jāveic konkrēts piedāvājums noteiktām citām ieinteresētajām valstīm, kuras tādējādi var to pieņemt vai nepieņemt, vai, kā konkrētajā gadījumā, pieprasīt, lai attiecīgajā piedāvājumā tiktu veikti grozījumi.
- 61 Procesa noslēgumā piekrastes valsts un ieinteresētās valsts saskaņotas gribas paušana ir Montegobejas konvencijas 62. panta 2. punktā minētā vienošanās, ņemot vērā, ka starptautiskajās tiesībās faktam, ka šāda vienošanās tikusi oficiāli apstiprināta vienā kopīgā dokumentā vai divos vai vairākos saistītos rakstveida dokumentos, nav nozīmes (šajā ziņā skat. atzinumu 1/13, EU:C:2014:2303, 37. punkts).
- 62 Nolīgums starp piekrastes valsti un ieinteresēto valsti ietver abpusējas tiesības un pienākumus, kas konkretizē tos, kas minēti šī sprieduma 57. punktā. Saistībā ar minēto no Montegobejas konvencijas 62. panta 4. punkta izriet, ka citu valstu, nevis piekrastes valsts pilsoņi, kas nodarbojas ar zvejniecību pēdējās minētās ekskluzīvajā ekonomiskajā zonā, ievēro saglabāšanas pasākumus, kā arī citus noteikumus un nosacījumus, kurus noteikusi piekrastes valsts.
- 63 Tā kā indivīdiem principā saskaņā ar Montegobejas konvenciju nav autonoma statusa, katrai ieinteresētajai valstij attiecībā uz kuģiem, kas kuģo ar tās karogu, ir jāveic visi nepieciešamie pasākumi, lai aizsargātu piekrastes valsts intereses (šajā ziņā skat. spriedumu *Intertanko u.c.*, C-308/06, EU:C:2008:312, 59.–62. punkts).
- 64 No minētā izriet, ka ieinteresētajai valstij ir jāsadarbojas ar attiecīgo piekrastes valsti apmaiņā pret savu dalību bioloģisko resursu izmantošanā tās ekskluzīvajā ekonomiskajā zonā, nodrošinot to, ka kuģi, kas peld ar tās karogu, pilda nosacījumus, ko piekrastes valsts ir paredzējusi šajā zonā.
- 65 Šāda garantija, kas sniegta ar nolīgumu vai kāda cita veida vienošanos, kura noslēgta ar piekrastes dalībvalsti, ir vēl vairāk piemērojama, ja ieinteresētā valsts nav Montegobejas konvencijas līgumslēdzēja valsts un tādējādi tai nav saistošs tās 62. panta 4. punkts.
- 66 Tiklīdz ir noslēgts šāds nolīgums vai vienošanās starp ieinteresēto valsti un piekrastes valsti, pēdējā minētā var to īstenot, izmantojot konkrētus savu iekšējo tiesību noteikumus un pasākumus, kas ir pieņemti saskaņā ar Montegobejas konvencijas noteikumiem un piemēroti attiecībā uz šo divpusējo nolīgumu.
- 67 Ņemot vērā šī sprieduma 56.–66. punktā izklāstītos apsvērumus, vispirms ir jāizvērtē, vai strīdīgā deklarācija ir nolīguma pamatelements Montegobejas konvencijas 62. panta 2. punkta izpratnē.
- 68 Ņemot vērā šī sprieduma 60. punktā izklāstīto, ir jāuzskata, ka strīdīgā deklarācija ir Savienības izteikts piedāvājums, ko tā Venecuēlas Bolivāra Republikai izteikusi attiecīgās piekrastes valsts vietā un vārdā un ar ko tā šai valstij piedāvā izmantot daļu no pieļaujamās nozvejas pārpalikuma Gviānas ekskluzīvajā ekonomiskajā zonā, ar noteikumu, ka tiek ievēroti konkrēti precīzi nosacījumi, tostarp nosacījums, atbilstoši kuram minētajai valstij ir jāgarantē, ka kuģi, kas peld ar tās karogu un zvejo šajā zonā, ievēro tiem pievērjamos Savienības kopējās zivsaimniecības politikas noteikumus.
- 69 Kad strīdīgā deklarācija tika paziņota Venecuēlas Bolivāra Republikai, tā apstiprināja tās saņemšanu un reaģēja divējādi. No vienas puses, tā formāli nodeva Savienībai lūgumus izsniegt zvejas atļaujas Gviānas ekskluzīvajā ekonomiskajā zonā kuģiem, kas peld ar tās karogu, pievienojot šiem lūgumiem nolīgumus par pārstrādi Gviānā, kā tas pieprasīts šīs pašas deklarācijas 3. punktā, lasot to kopā ar Regulas

Nr. 44/2012 VIII pielikuma zemspītras piezīmi. No otras puses, šī valsts pauda bažas par iespējamu šīs deklarācijas apstrīdēšanu, pieprasot Padomei sīkāku informāciju par to, vai Parlamenta nolūks apšaubīt apstrīdētā lēmuma spēkā esamību var ietekmēt to kuģu zvejas darbības, kas peld ar tās karogu minētajā zonā.

- 70 Tādējādi, īstenojot šādu rīcību, šķiet, ka Venecuēlas Bolīvāra Republika ir uzskatījusi strīdīgo deklarāciju par piedāvājumu šajā dokumentā izklāstītajos apstākļos izmantot daļu no pieļaujamās nozvejas pārpalikuma Gviānas ekskluzīvajā ekonomiskajā zonā – piedāvājumu, uz kuru tā tika aicināta atbildēt.
- 71 Saistībā ar minēto, tā kā pēc piedāvājuma, kuru Savienība izteica Venecuēlas Bolīvāra Republikai, tā tai nodeva konkrētus lūgumus piešķirt zvejas atļaujas un šīs nodošanas laikā atturējās paust atrunas attiecībā uz šī piedāvājuma nosacījumiem, ir jāuzskata, ka Venecuēlas Bolīvāra Republika ir pieņēmusi šo piedāvājumu.
- 72 Šādos apstākļos minētās valsts rīcība ir jāuzskata par līdzvērtīgu tā piedāvājuma pieņemšanai, ko tai izteica Savienība ar strīdīgo deklarāciju.
- 73 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, Savienības izstrādātā strīdīgā deklarācija un Venecuēlas Bolīvāra Republikas veiktā tās pieņemšana kopā ir jākvalificē par pēdējo minēto starpā noslēgtu nolīgumu, kas attiecas uz atļauju izmantot daļu no pieļaujamās nozvejas pārpalikuma Gviānas ekskluzīvajā ekonomiskajā zonā, ar nosacījumiem, kas precizēti šajā pašā deklarācijā.
- 74 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto strīdīgās deklarācijas satura un mērķa analīzi, ir jāpārbauda, vai tā ir pasākums, kas ietilpst tās kompetences jomā, kas piešķirta Savienības likumdevējam, vai arī tā ir vienkāršs tehnisks izpildes pasākums, kas minēts šī sprieduma 50. punktā.
- 75 Saistībā ar minēto ir jānorāda, ka neatkarīgi no sava nosaukuma un noteiktiem strīdīgajā deklarācijā izmantotajiem terminiem tās mērķis nav nodrošināt “zvejas iespēju noteikšanu un piešķiršanu” LESD 43. panta 3. punkta izpratnē, bet, kā tas izriet no šī sprieduma 68. punkta, piedāvāt Venecuēlas Bolīvāra Republikai iespēju piedalīties bioloģisko resursu izmantošanā Gviānas ekskluzīvajā ekonomiskajā zonā, piemērojot Savienības paredzētos nosacījumus.
- 76 Tomēr to izvērtēšanā, kurai jānotiek pirms šāda piedāvājuma, Savienības kompetentās iestādes ņem vērā divpusējās politikas elementus. Turklāt, ņemot vērā īpašo Savienības atbildību, rīkojoties piekrastes valsts vietā un vārdā, attiecībā uz bioloģisko resursu izmantošanu pēdējās minētās ekskluzīvajā ekonomiskajā zonā šīs iestādes izvērtē to, vai ieinteresētā valsts spēj garantēt, ka kuģi, kas peld ar tās karogu, ievēro nosacījumus, kas attiecināmi uz šādu izmantošanu, piemēram, it īpaši Savienības zivsaimniecības politikas noteikumus, kas ir piemērojami attiecīgajā zonā. Visbeidzot Savienības iestādes ņem vērā šī sprieduma 58. punktā minētos elementus, atbilstoši kuriem ir nepieciešams izvērtēt dažādus aspektus, kas raksturo valstu stāvokli attiecīgajā reģionā, vismaz ieinteresētās valsts stāvokli.
- 77 Turklāt no apstrīdētā lēmuma 3. apsvēruma un no strīdīgās deklarācijas 1.–3. punkta izriet, ka tās mērķis nav tikai principā piešķirt Venecuēlas Bolīvāra Republikai iespēju piedalīties bioloģisko resursu izmantošanā Gviānas ekskluzīvajā ekonomiskajā zonā, bet, kā tas tika minēts šī sprieduma 54. punktā, ka tā paredz arī nosacījumu, ka šīs piešķiršanas īstenošana var notikt tad, ja ir ievēroti Savienības kopējās zivsaimniecības politikas noteikumi, kas attiecas uz saglabāšanas un kontroles pasākumiem, kā arī citi Savienības tiesību noteikumi, kas regulē zveju šajā zonā, kā Savienības normas vai noteikumi, kuros it īpaši norādītas zivju mērķšugas, atļauju saņēmēšo zvejas kuģu maksimālais skaits un Gviānas ostās izkraujamais nozvejas proporcionālais apjoms.

- 78 Tādējādi strīdīgās deklarācijas mērķis ir izveidot vispārīgu sistēmu, lai piešķirtu zvejas kuģiem, kas peld ar Venecuēlas karogu, atļaujas zvejot attiecīgajā zonā, kas vēlāk tika precizēta ar Regulas Nr. 44/2012 36. panta 1. punktu un VIII pielikumu, ar 2013. gada 21. janvāra Padomes Regulas (ES) Nr. 40/2013, ar ko 2013. gadam nosaka ES ūdeņos pieejamās zvejas iespējas un ES kuģu zvejas iespējas konkrētos ūdeņos, kas nav ES ūdeņi, no konkrētiem zivju krājumiem un zivju krājumu grupām, kuras ir starptautisku sarunu vai nolīgumu priekšmets (OV L 23, 54. lpp.), 34. panta 1. punktu un VIII pielikumu, kā arī ar Padomes 2014. gada 20. janvāra Regulas (ES) Nr. 43/2014, ar ko 2014. gadam nosaka konkrētu zivju krājumu un zivju krājumu grupu zvejas iespējas, kuras piemērojamas Savienības ūdeņos un - attiecībā uz Savienības kuģiem - konkrētos ūdeņos, kas nav Savienības ūdeņi (OV L 24, 1. lpp.), 40. panta 1. punktu un VIII pielikumu. Saistībā ar minēto ir jānorāda, ka visas trīs minētās regulas ir pieņemtas, pamatojoties uz LESD 43. panta 3. punktu.
- 79 No minētā izriet, ka Venecuēlas Bolivāra Republikai izteiktais piedāvājums nav tehnisks vai izpildes pasākums, bet, gluži pretēji, pasākums, kas nozīmē autonoma lēmuma pieņemšanu, kurš jāpieņem, ņemot vērā politiskās intereses, ko Savienība īsteno kopējo politiku ietvaros, it īpaši zivsaimniecības politikas ietvaros.
- 80 No minētā izriet, ka strīdīgā deklarācija attiecas uz tādu kompetences jomu, kas ir to vidū, kuru ietvaros lēmējs ir Savienības likumdevējs.
- 81 Šādos apstākļos apstrīdētais līgums ietilpst LESD 43. panta 2. punkta piemērošanas jomā, nevis LESD 43. panta 3. punkta piemērošanas jomā.
- 82 Visbeidzot ir jānosaka LES līguma norma, kas precizē procedūru, saskaņā ar kuru apstrīdēto lēmumu būtu vajadzējis pieņemt.
- 83 Tā kā strīdīgā deklarācija, kas apstiprināta ar apstrīdēto lēmumu, ir starptautiska nolīguma elements (skat. šī sprieduma 73. punktu), šī deklarācija ataino LESD 218. pantu. Tādējādi ar šo pantu tiek regulētas nolīguma sarunas un noslēgšana starp Savienību un trešajām valstīm vai starptautiskajām organizācijām, jo saskaņā ar judikatūru šajā pantā izmantoto jēdzienu “nolīgums” lieto vispārīgā nozīmē, lai norādītu uz jebkādam saistībām, ko uzņēmušies starptautisko tiesību subjekti un kam ir saistošs spēks, neatkarīgi no to formālā apzīmējuma (šajā ziņā skat. atzinumu 1/75, EU:C:1975:145, 1360. lpp., un atzinumu 2/92, EU:C:1995:83, 8. punkts, kā arī spriedumu Francija/Komisija, C-327/91, EU:C:1994:305, 27. punkts).
- 84 Turklāt ir jāatgādina, ka LESD 218. panta 6. punkta a) apakšpunkta v) punktā ir paredzēta procedūra, kas piemērojama gadījumā, ja tiek slēgti nolīgumi, kas attiecas uz jomām, kurās piemēro parasto likumdošanas procedūru. Tā kā LESD 43. panta 2. punktā, kas ir noteikums, uz kura pamata bija jāpieņem apstrīdētais lēmums, ir paredzēta tieši šāda procedūra, šis lēmums bija jāpieņem, pamatojoties uz LESD 218. panta 6. punkta a) apakšpunkta v) punktu.
- 85 Ņemot vērā iepriekš minēto, apstrīdētais lēmums, ar kuru Savienības vārdā tika apstiprināta strīdīgā deklarācija, bija jāpieņem, pamatojoties uz LESD 43. panta 2. punktu kopā ar 218. panta 6. punkta a) apakšpunkta v) punktu, nevis pamatojoties uz LESD 43. panta 3. punktu kopā ar LESD 218. panta 6. punkta b) apakšpunktu.
- 86 Šādos apstākļos ir jāapmierina Parlamenta prasības pirmais pamats, kā arī Komisijas pirmā pamata pirmā un otrā daļa.
- 87 Tādējādi apstrīdētais lēmums ir jāatceļ un nav nepieciešams izskatīt pārējos pamatus, ko savā prasībā ierosinājis Parlaments un Komisija.

Par prasību atstāt spēkā apstrīdētā lēmuma sekas

- 88 Padome un Komisija, ko attiecībā uz minēto atbalsta Čehijas Republika, Spānijas Karaliste un Francijas Republika, lūdz Tiesu gadījumā, ja tā atceltu apstrīdēto lēmumu, atstāt spēkā tā sekas līdz brīdim, kad tiks pieņemts jauns lēmums. Parlaments ir norādījis, ka tas neiebilst, ka minētais lūgums tiek apmierināts.
- 89 Atbilstoši LESD 264. panta otrajai daļai Tiesa, ja uzskata par vajadzīgu, var noteikt, kuras no atceltā tiesību akta sekām jāuzskata par saistošām.
- 90 Saistībā ar minēto no Tiesas judikatūras izriet, ka, ņemot vērā iemeslus, kas attiecas uz tiesisko drošību, šāda tiesību akta sekas var atstāt spēkā it īpaši, ja tā atcelšanas tūlītējā ietekme ietver nopietnu nelabvēlīgu ietekmi uz iesaistītajām personām un ja apstrīdētā tiesību akta likumība ir apstrīdēta nevis tā mērķa vai satura dēļ, bet tā autora nekompetences dēļ vai tāpēc, ka ir noticis būtisks pamatprasību pārkāpums. Šie iemesli ietver it īpaši kļūdu, kas pieļauta attiecībā uz apstrīdētā tiesību akta juridisko pamatu (šajā ziņā skat. spriedumus Parlaments/Padome, C-414/04, EU:C:2006:742, 59. punkts, Parlaments un Dānija/Komisija, C-14/06 un C-295/06, EU:C:2008:176, 86. punkts, kā arī Parlaments/Padome, C-490/10, EU:C:2012:525, 91. un 92. punkts).
- 91 Izskatāmajā gadījumā no apstrīdētā lēmuma 2. apsvēruma izriet, ka, atļaujot Venecuēlas Bolīvāra Republikai izmantot daļu no pieļaujamās nozvejas pārpalikuma Gviānas ekskluzīvajā ekonomiskajā zonā, ar šo lēmumu ir paredzēts nodrošināt izkraušanas Gviānā nepārtrauktību, ko īsteno kuģi, kas peld ar Venecuēlas karogu, jo šajā Francijas departamentā esošā pārstrādes rūpniecība ir atkarīga no šīm izkraušanām. Tomēr minētā lēmuma atcelšana ar tūlītēju ietekmi varētu ietekmēt šādu nepārtrauktību, tādējādi radot nopietnas nelabvēlīgas sekas iesaistītajiem saimnieciskās darbības subjektiem.
- 92 Šādos apstākļos pastāv būtiski tiesiskās drošības apsvērumi, kas attaisno to, lai Tiesa apmierinātu lietas dalībnieku lūgumu atstāt spēkā apstrīdētā lēmuma sekas. Turklāt ir jānorāda, ka ne Parlaments, ne Komisija nav apstrīdējusi šī lēmuma likumību, ņemot vērā tā mērķi vai saturu, tādējādi attiecībā uz minēto nepastāv šķērslis, kas varētu kavēt Tiesu pieņemt šādu lēmumu.
- 93 Tādējādi ir jāatstāj spēkā šī lēmuma sekas līdz brīdim, kad saprātīgā laikā, skaitot no šī sprieduma pasludināšanas dienas, stājas spēkā jauns lēmums, kas balstīts uz atbilstošu juridisko pamatu, proti, LESD 43. panta 2. punktu kopā ar LESD 218. panta 6. punkta a) apakšpunkta v) punktu.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 94 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 138. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Parlaments un Komisija ir prasījuši piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā tai spriedums ir nelabvēlīgs, tad tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Saskaņā ar minētā reglamenta 140. panta 1. punktu Čehijas Republika, Spānijas Karaliste, Francijas Republika un Polijas Republika, kas ir personas, kuras iestājušās šajā lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

- 1) **atcelt Padomes 2011. gada 16. decembra Lēmumu 2012/19/ES par to, lai Eiropas Savienības vārdā apstiprinātu Deklarāciju par to, ka zvejas kuģiem, kuri kuģo ar Venecuēlas Bolīvāra Republikas karogu, piešķir zvejas iespējas ES ūdeņos Francijas Gviānas piekrastes ekskluzīvajā ekonomiskajā zonā;**

- 2) **atstāt spēkā Lēmuma 2101/19/ES sekas līdz brīdim, kad saprātīgā laikā, skaitot no šī sprieduma pasludināšanas dienas, stājas spēkā jauns lēmums, kas balstīts uz atbilstošu juridisko pamatu, proti, LESD 43. panta 2. punktu kopā ar LESD 218. panta 6. punkta a) apakšpunkta v) punktu;**
- 3) **Eiropas Savienības Padome atlīdzina tiesāšanās izdevumus;**
- 4) **Čehijas Republika, Spānijas Karaliste, Francijas Republika un Polijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.**

[Paraksti]